

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 18, Nummer 1
Jan-feb-maart 2012
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Mayra en Alex: een triest verhaal	9
Financieel jaarverslag	12
Praktische informatie	16

Wel en Wee (I)

EERST EEN BEETJE ACHTERGROND:

Inge volgde van 25 november tot 23 december 2011 aan de Vrije Universiteit Amsterdam in het kader van het proefschrift een cursus "disability and development" (handicap en ontwikkeling). Haar indruk tijdens die cursus: "Door mijn blijkbaar toch niet (meer) zo Westerse visie en ervaring met dit thema, werd ik soms meer bij de "buitenlanders" gerekend dan bij de "Europeanen"... Heel speciale ervaring, veel bijgeleerd, veel stof tot nadenken."

Aansluitend hierbij is er ook nog een interessant gegeven rond de begeleiding van dit proefschrift: Promotor in Prof. Jo Lebeer van de Universiteit Antwerpen. Co-promotoren zijn Prof. Peter Prinzie van de Universiteit Utrecht en Beatriz Miranda, Ecuadoraanse sociologe waarover Inge schrijft:

Beatriz Miranda, Ecuadoraanse sociologe die in december promoveerde in Leeds met een doctoraatsthesis over "intellectuele handicap in Ecuador", geeft nu voor een jaar les aan de Vrije Universiteit Amsterdam. Ik kende haar al sinds 2005. Luz, de psychologe van Taponi, bracht haar mee naar Taponi en ze werkte voor een deeltje mee aan het actie-onderzoek over "sexualiteit bij jongeren met een intellectuele handicap" dat we enkele jaren terug in Taponi uitwerkten. Zijzelf heeft drie broers en één zus met intellectuele handicap. Ze groeide op in Ambato, een provinciestadje op ongeveer 3 uur rijden ten zuiden van Quito. Haar moeder, die nu 78 jaar oud is, zorgt nu nog altijd voor haar broers. Het is ook diezelfde moeder die Beatriz de wereld instuurde. Zijzelf heeft beloofd om, eenmaal haar moeder er niet meer is, voor haar broers en zus te zorgen. Zo lang het kan, moet ze van haar moeder verder "de wereld leren kennen". Voor mezelf is Beatriz een ware luxe: heel open, heel veel ervaring, heel veel kennis en we komen daarenboven heel goed overeen. In december vergaderden we eens gedurende een ganse dag en legde ze me op de rooster als geen één. Ze stelde zowel heel methodologische vragen, alsook vragen over inhoudelijke als conceptuele aspecten en ondervroeg me ook heel kritisch menselijk over mijn positie en plek als onderzoeker, ik dus die eerst 25 jaar leefde en opgroeide binnen een Westers denken en nu ondertussen al bijna 20 jaar "aan de andere kant" leef: echt interessant en ik ben heel dankbaar en blij dat zij zomaar wil meehelpen denken en kritisch bevragen. Heel mooi.

En tenslotte: Waarom dit proefschrift en al die inspanningen?

Inge antwoordt daarop het volgende: De hoofdbedoeling is om in eerste instantie een theoretisch model te ontwikkelen over "inclusieve gezondheidszorg". Door de toepassing van dit model in de dagdagelijkse werkelijkheid zou de levenskwaliteit van mensen met een handicap hier in onze context moeten verbeteren. De hypothese is dat dit "gezondheidszorgmodel voor mensen met een handicap" opgebouwd moet worden vanuit de eerstelijnsgezondheidszorg, dus dicht bij de mensen, die binnen hun eigen familie en woonomgeving blijven leven. Het gaat dus in tegen "institutionalisering van mensen met een handicap" en "superspecialisering van de gezondheidszorg". Nochtans vraagt dit dan ook voldoende kennis, infrastructuur, middelen, ... binnen de eerstelijnsgezondheidszorg en bovenal een verandering in de attitude van gezondheidspersoneel naar mensen met een handicap toe. Door bepaalde strategieën uit te werken en het resultaat ervan te evalueren

6 december, Amsterdam

Ook hier een dag met nog wat openstaande vraagtekens ivm theoretische benaderingen van het concept "handicap" en "mensenrechten". Zullen we nu om 21.30 maar liever niet meer te diep op ingaan, anders droom ik er gans de nacht van. Het filosoferen en theoretisch nadenken is me de laatste weken en dagen wel gelegen met ook het gevoel dat ik toch wel vast en stevig in mijn schoenen sta. Maar het communiceren van dit theoretisch standpunt, in dit geval naar studenten toe voor wie het handicapthema eigenlijk volledig nieuw is, daar kan en moet nogal wat aan gewerkt worden. Ik heb soms het gevoel op een volledig ander spoor te zitten. Maar de mensen die dan wel

veel met het handicapthema bezig zijn trekken dan dikwijls grote ogen, zo van "hé... dat zou wel eens juist kunnen zijn". We doen er dus mee voort.

14 december: terug 'student' na Amsterdam-Antwerpen heen en terug voor de inschrijving

Ik ben er wel om 5.30 uur voor opgestaan - putje winter en dat ben ik toch helemaal niet meer gewoon! -, om 6.00 de bus en om 6.45 uur op de trein. Het was wel akelig, zo in het donker. Daarenboven stormde het ongelooflijk en de wind waaide de bomen bijna omver, niet plezant. Maar goed, om 9.00 uur kwam ik aan in Antwerpen, 15 minuutjes stappen naar het universiteitsse-

Wel en Wee (2)

cretariaat en daar al bij al 10 minuten voor de inschrijving, wat wil je: ik moest mij 'persoonlijk aanmelden!!!! Dan maar snel teruggekeerd naar Antwerpen-Centraal, ik had zelfs nog de tijd om een potje préparé te kopen. Om 10u op de trein richting Amsterdam en daar terug om 12.15, den tram op en om 13.00 uur in de les: ne mens kan toch efficiënt zijn, hé. Ik ben nu dus weer formeel "student" en krijg dus ook een studentenkaart. Daarmee kan ik in Ecuador voor halve prijs op de bus en binnen in de cinema. De vraag is natuurlijk of de mensen me zullen geloven. Toen ik dit schreef aan de gastjes, heeft Elisa blijkbaar de slappe lach gekregen: mama student, dat is nogal grappig blijkbaar.

Morgen en vrijdag telkens nog vier uur les en op zich is het inderdaad voldoende geweest. 'k Heb heel veel kunnen verdiepen, uitspitten, doorgronden, begrijpen. En nu moet ik dat alles verwerken in het onderzoeksvorstel. Het is een grote inspanning geweest, op alle vlak, maar het loonde/loont zeker de moeite en dan is het goed.

Ook hier dus storm en wind en wat ik nog het meeste mis is het licht. Het is toch zo lang donker en tussendoor dan nog niet echt klaar, precies of de dag nooit echt wakker wordt.

24 december: terug thuis.

De terugreis is al bij al vlot verlopen. Noodgedwongen autorit Moorsele tot net over de grens met Nederland (Roosendaal dan maar...met heel veel dank aan de stakers van NMBS!!! voor de 325km). Ik had er bijna onmiddellijk een trein. Ik was om 18.30 uur al in de Kwint. Daar dan onmiddellijk aan de slag om die examenvragen na de cursus af te werken. Ik had er al drie van de vier ongeveer klaar, maar ben toch nog tot half twee 's nachts bezig geweest: een kort nachtje dus van maar drie uurkes, maar dat gaf niet want ik mocht toch slapen op het vliegtuig. Dat lukte wel niet zo goed maar heb deze nacht toch al redelijk geslapen. Hoewel...van 21 tot 4u30: de biologische klok tikte nog Belgisch. We zijn weer 'in onzen plooi' aan het vallen, de normale plooi, want aan problemen en zor-

gen ontbreekt het niet. Gelukkig is thuis alles in orde, maar in Taporí blijken er toch nog veel niet zo mooie dingen te gebeuren. Naar ik hoor zou Alba, de kleuterleidster die er al zo lang werkt, ontslag genomen hebben en Carmita blijft ertussen zitten met haar "weinig constructief" leiderschap. Ben benieuwd en bezorgd wat de vergaderingen van maandag en dinsdag zullen geven. Het zal een moeilijke vergadering worden want op het vlak van coördinatie, administratie en directie zitten er nogal wat haren in de boter, dat terwijl het "werk op het veld", vb. in de consultatie en in revalidatie, dan toch wel heel mooi en goed is. Ik zucht er nu even bij. Goed, we zijn weer geland en we vliegen er dus weer in.

Ik ging deze morgen ook nog op huisbezoek bij die man van 57 jaar die nu stervende is. Hij zei me eind november dat hij op me zou wachten en dat is dus ook gebeurd. Toch wel altijd heel treffend en roerend, zo nabij mogen zijn bij zo intense gebeurtenissen, zowel bij grote vreugde als bij diep verdriet. Ben toch zo blij om dokter te "mogen" zijn!

Thuis dus alles goed in orde, de pakjes liggen al onder de kerstboom en deze avond gaan we die openen. En het eten is ook al bijna klaar: "drie keer gerookte zalm uit Moorsele" als rode draad: "toastjes met tartaar van gerookte zalm", gerookte zalm met ajuintjes en zoutkorreltjes als voorgerechtje... en dan nog een "hors d'oeuvre" met garnaltjes (nog gevonden op Schiphol, echt waar) en... met gerookte zalm. En dan is er nog een stukje over voor morgen... Nog ne keer merci hiervoor.

Donderdag 29 december: 'even ontwaken in de werkelijkheid'....

Alba, onze kleuterleidster van het dagcentrum die al 10 jaar in Taporí werkt, zal stoppen. De belangrijkste reden is "op zoek naar iets nieuws na 10 jaar" en dus niet "omdat het niet goed (meer) is in Taporí". Ze zal in een nieuw dagverblijfje in een kleine echt arme wijk ten noorden van Pomasqui gaan werken. Het is een dagverblijfje van de staat. Ze zal eerst wel nog verder werken bij ons tot een nieuwe werkkraacht is gevonden. Blijkbaar zijn

Wel en Wee (3)

er al enkele kandidaten, waaronder een man die "educacion especial" (je zou het "opvoeder voor kinderen met een handicap" kunnen noemen in België) gestudeerd heeft. Hij deed bij ons stage en was blijkbaar op zoek naar werk. Hopelijk lukt het om met hem verder te gaan. Ik was eerlijk gezegd eerst even van slag toen ik dit nieuws hoorde want Alba is echt een hele goeie werkracht en ik was ook bezorgd dat het om één of andere reden binnen Tapori zou zijn. Maar eenmaal alles uitgeklaard moeten we het misschien als een groeikans zien, niet een groeikans voor Tapori, maar wel voor onze streek. Want Alba zal haar werkervaring in het "inclusief dagcentrum" van Tapori zeker niet vergeten. En dat heb ik haar ook toegewenst en zij zei dat het ook zo zou zijn: Dat de deuren van dit nieuwe dagverblijfje nu ook zullen openstaan voor kinderen met een handicap. En dan is het goed, wij werken verder, met nieuwe mensen en nieuwe kansen. Maandag maakten we ook de begroting 2012 op. Cristina, Ivonne, Carmita en ik hebben er een zes uur aan gewerkt. We hebben veel overlegd en veel "gerationaliseerd" en uitgeklaard. Ikzelf hield ook deze keer voet bij stuk dat er voor 2012 70.000 usd uit België komt (inclusief het geld van de Provincie). Dit kan alleen maar hoger zijn indien speciale projectjes opgemaakt en toegekend worden. We maakten ook een beter programma op om "wat ontbreekt" rond te krijgen. De totale begroting bedraagt ongeveer 136000 usd. Daarvan komt dus 70000 usd uit België. Ongeveer 30000 usd krijgen we binnen via het betalen van consultaties, revalidatie, verkoop kaartjes, winkeltje. En dan moet er nog 36.000 usd gezocht en gevonden worden op basis van "nationale of andere extra financiering". Hiervoor maakten we gisteren in de Algemene Vergadering per luik van Tapori een planning op. Zo moeten we vb. binnen het gezondheidsluik (medische consultatie, tandarts en psychologie) ongeveer 9000 usd vinden. We zijn een project rond "gezonde voeding" en een projectje op basis van "gezondheids- en revalidatie zorgpakketje voor kinderen met een handicap" aan het uitwerken. Dit laatste pro-

ject zal vooral aan Ecuadoraanse bedrijven voorgelegd worden. De bedrijven moeten hier sinds kort nu ook hun "sociale verantwoordelijkheid" opnemen en kunnen hiervoor een deel van hun uitgaven in "sociale projecten" steken, zoals dus vb. v.z.w.'s,. Die uitgaven kunnen ze dan weer aftrekken van hun belastingen... net zoals in België. En hier gaan we proberen in mee te gaan. De algemene vergadering gisteren verliep redelijk rustig. Ik denk dat we als groep echt verder groeien, ondanks de moeilijkheden die er zijn. Zo zijn ze o.a. niet rondgegaan met de financiering van alles voor 2011 en kan/kon een deeltje van de lonen van december nog niet uitbetaald worden. Ikzelf hield ook voet bij stuk dat het geld dat uit België komt echt voor 2012 bestemd is. Zo hebben ze dus wat geld tekort om hun loon van december volledig te betalen en moeten dus naar alternatieven gezocht worden om de eindjes aan mekaar te knopen. (zie commentaar bij Financieel verslag en Begroting)

Gisterenavond zijn we dan nog met de gastjes naar een klein cafeetje op een heuvel dicht bij het oude Quito gegaan om te genieten van een mooi uitzicht en de gedachten te verzetten en weer even allemaal samen te zijn.

30 december: het jaar afsluiten??

Intussen weer een dagske verder. Vandaag vergaderd met Kathy om alles ivm de consultatie op punt te zetten. We overliepen ook nog de patiënten van december en het deed wel deugd dat Kathy me zei dat ze me toch echt wel missen. Zo geraken de batterijen om er volgende week weer aan te beginnen helemaal opgeladen in de hoop vele mensen te kunnen genezen of toch in ieder geval minder te laten afzien. Blijft toch wel een heel intens werk hoor, dat dokter zijn.

1 januari: op zijn Ecuadoraans.

eerst en vooral nu per mail ook een "nieuwjaarse zoete" toegewenst. We zijn goed

Wel en Wee (4)

gestart!!!! om 3 minuten na 12 geen enkel lichtje in gans Zambiza en omgeving. Dus alleen veel sterren en vuurwerk. Het was op slag veel stiller. Je moet immers weten dat oudejaarsavond hier buiten gevierd wordt. Wij waren met de familie samen aan de straatkant van het huisje van moeder Olga, hielden verkleedwedstrijd, verbranden de gebruikelijke poppen in een warm vuurke en dansten met gans de familie de Macarena... en toen viel alles uit. Lientje schrok nogal, want in 2012 zou de wereld toch vergaan, zeggen "ze". Maar al snel werden kaarskes aangestoken, sommige mensen staken de radio's van hun auto's aan en het feest herbegon hier en daar. Wij zijn maar naar huis gekomen en staken enkele kaarsjes aan. Zo is het ook mooi. En zo dachten blijkbaar vele mensen, want er waren deze nacht geen gewonde dronkaards te verzorgen en slieden we zalig. Zo zie je maar, alles heeft zijn voordeel. Deze morgen, geen internet en ook geen telefoon: toch wel een beetje teveel van het goede. Of ware het maar om ons eraan te herinneren dat we nog steeds in Ecuador wonen Nu goed, tegen rond 16.00 uur leek alles weer hersteld en zijn we weer "virtueel verbonden met de rest van de wereld".

Deze middag kregen we nog bezoek van een echtpaar van wie we "huwelijksmeter en meter" zijn. We maakten een lekker aperitiefke klaar, er werd wat bijgebabbeld en "raad gegeven". Die man drinkt nogal veel en soms loopt het echt wel de spuigaten uit. Daarna aten we een varkensfileetje met appeltjes met "airrellekesconfituur" en zelfgemaakte kroketjes. We beginnen het systeem goed te kennen. En beter nog dan Jeroen Meus die met zijn ene hand de kroketjes in eiwit wentelt en ze met zijn andere hand door het broodkruim haalt is het hier "samenwerkende vennootschap": Amelie duwde de puree door de Millecroquet-machine, ik sneed ze in stukjes en deed ze in het bord met eiwit, Eliseke wentelde ze om en Lien haalde ze door het paneermeel. Zo maakten we op een klein uurtje veel kro-

ketjes, goed voor enkele maaltijden. Deze namiddag een beetje gewerkt (verslagske voor Memisa en vele vele mailkes beantwoorden (nog 40 te gaan bij een achterstand van bijna 100 te beantwoorden. Zo zie je maar. We zijn het nieuwe jaar zacht ingewandeld. Dat het zo het ganse jaar mag blijven niet te druk, mooi verder werken. Dinsdag opnieuw consultatiedag want morgen krijgen we van onze presi nog een dagje vakantie. Ik zal thuis verder werken aan enkele verslagen voor Taporì.

Maandag 23 januari: niet goed!

Hier een intrieste dag, heb niet veel courage meer over om veel te schrijven: het kindje

Wel en Wee (5)

van Mayra is gestorven, waarschijnlijk gisterenavond al. Zijn grootvader vond het deze morgen dood in zijn bedje, waarschijnlijk gestikt tussen de kussentjes en dekentjes. Niemand heeft schuld, dat is zeker. Alom verdriet en onmacht en misschien de vraag "waarom, maar vooral ook de vraag "wat wilde het leven van dit kind ons zeggen". Ik hoopte en wenste hem een gelukkig leven toe maar vergat erbij te schrijven dat het ook "lang" mocht zijn. Gelukkig is hij zeker geweest, van in de buik tot nu. Een sterretje bij aan de hemel. Het kerstverhaal is afgelopen of misschien toch niet, want wat allemaal gebeurde heeft veel zin en kan ons rijker maken. Moge dat misschien zijn boodschap zijn voor ons . Nu ga ik slapen want voor vandaag is het genoeg geweest.

(het verhaal rond Mayra en Alex leest u in een ander artikel van dit nummer)

Dinsdag 24 januari: zorgen...en proberen op te lossen

Vandaag ben ik niet bij Mayra langs gegaan. Even wat rust, proberen de gedachten te ordenen en heel veel werken in de consultatie. Veel dingen van gisteren werden uitgesteld en vandaag stond er een nieuwe groep mensen : bijna dubbel gewerkt dan maar: het ging goed en het is ongelooflijk hoe Yvonne me almaar ondersteunt en meehelpt. Echt waar, zo'n chique madam. Om 17.30 uur hadden we dan nog de derde statutaire vergadering maar we hebben de tijd besteed aan praten en verwerken en informeren rond alles wat gisteren gebeurde. Iedereen zit toch echt met eigen gevoelens... veelal van verdriet en onmacht... maar ook soms van boosheid. Maar we moeten ons blijven vastankeren aan de mooie boodschap die het kind ons meeg geeft: ieder leven is waardevol en Mayra is niet alleen "de gehandicapte Mayra" , maar een mama met een kindje dat nu gestorven is. Ze was zoveel gelukkiger met haar kindje dan tevoren zonder. Nu is het heel moeilijk, maar ik hoop ten stelligste dat de teder herinneringen straks de overhand zullen

krijgen op de pijn.

Vrijdag 3 februari: als op een schommel

Ik zou dit weekend best nog eens "het Kindeke Jezus in Vlaanderen" of "Pallieter" herlezen. In herinnering dat ik ooit nog dacht dat een leven zoals Pallieter toch ook wel mooi zou zijn. 't Kan verkeren zei Bredero opnieuw: in plaats van de besneeuwde Vlaanders is het zonnig Ecuador geworden en in plaats van zorgeloos genieten is het ook wel een beetje anders. Maar het geeft niet: van het ene dromen en het andere doen, dat is complementair en zo zijn we helemaal content en gelukkig.

Woensdag 15 februari: wijsheid komt soms uit onverwachte hoek.

Een goede werkweek bezig! Gisteren goed bezoek van 38 mensen uit de kuststreek die ook in kleine centra voor mensen met een handicap werken. Het was heel interessant en mooi om te zien hoe vele mensen in alle stilte en met veel energie aan het werk zijn. Het deed ook deugd , in tegenstelling tot een seminarie waar ik de avond ervoor naartoe ging. Dat was aan de Universidad Andina en het onderwerp was: "Handicap, verantwoordelijkheid voor de ganse maatschappij". Er waren vooral mensen aanwezig van de vicepresidentie, van het Ministerie van Volksgezondheid en van de Ecuadoraanse Hoge Raad voor mensen met een handicap. Aangezien ik via de universiteit een uitnodiging kreeg, gingen we er met vier mensen van Taporí ook naartoe. Het was goed om horen maar tegelijkertijd ook triest. 95 % van de tijd werd ingenomen door vertegenwoordigers van voornoemde instanties die eerst vol zelfvoldoening uit de doeken deden hoe goed ze wel aan het werk waren. De ruimte voor (gezond kritische) vragen of enige dialoog werd zo klein mogelijk gemaakt. Er gebeuren veel goede dingen, dat is zeker, maar mensen met een handicap blijven aanzien worden als inferieur, vaak object van liefdadigheid en bijstand, een middel om te laten zien hoe groot je eigen hart wel is. Daarenboven was

Wel en Wee (6)

de voorstelling van de kersverse nieuwe Ecuadoraanse subsecretaris van het Ministerie van Volksgezondheid zo pover, dat het echt wel beschamend werd. Die man had nog nooit echt nagedacht over het onderwerp "handicap", stelde alles in drie vier lijntjes voor en draaide verder rond de pot. Jammer en triest.

Alleen een blinde man stond op het einde recht en zei heel diplomatisch: "Beste mensen, ik dank jullie voor al jullie goede wil maar ik nodig jullie uit om nu deze avond mee te gaan naar de wijk waar ik woon en morgen naar verschillende landelijke dorpen zodat jullie dan kunnen zien hoe het dagdagelijkse leven van de mensen met een handicap er uit ziet". Er kwam geen enkele reactie en de vergadering werd besloten. Het was dus interessant want nu weten we weer "vers van de pers" wat er "van hogerhand" gebeurt. Ik herhaal: zeker veel goede dingen terwijl er vroeger helemaal niets gebeurde. Maar het probleem is vooral "de wijze waarop": er is geen een echte visie, evenmin samenwerking met de mensen met een handicap, en vooral: een heel grote zelfvoldoening die wel tot ergernis aanstuurt. Dus nog heel veel werk aan de winkel, werk dat aan de basis moet verricht worden. We zullen dus op die manier verdergaan.

Morgen, voor Lientjes verjaardag, komen in totaal 30 mensen bij ons thuis, een zestal gezinnen met telkens een kind uit de vorige school van Lien, met wie ze goed bevriend was en nog altijd is. Het is een verrassing. Barbecue op het programma en er zal zeker ook wel "karnaval" gespeeld worden. Iedereen brengt vanalles mee, zelfs de taart. Ik moet alleen maar zorgen voor de kaarsjes en zal ook enkele slaatjes klaarmaken. We worden voor deze keer allemaal in de watten gelegd en dat doet deugd.

Maandag is ook Margarita naar de consultatie gekomen, en ze stelt het redelijk goed. Zowel Yvonne als ik hadden een goed gevoel bij haar bezoek. Ze wordt wat ouder, is rustiger en blijft toch erg goed voor haar kinderen zorgen. 's Avonds bracht ik haar

mee naar huis. We aten samen (heel veel, althans Margarita en Anahi). Ik gaf haar ook nog het kerstkadoetje dat ik meebracht vanuit België. Iedereen was blij... en ook dat doet deugd.

Maandag 27 februari: gewoon maar

vandaag 11 uur aan een stuk consultaties: boeiend, moeilijk, interessant, voldoening gevend met onder meer: abces van zeker een ei groot in de oksel waar ik veel etter uit haalde; een spontaan miskraam; kindje dat binnenkwam met de diagnose "autisme", maar eigenlijk niet goed blijkt te horen en bij nader onderzoek praktisch geen trommelvliezen heeft door chronische oorontstekingen (diagnose "autisme" ligt nu ook hier goed in de markt met alle gevolgen vandien); een vrouw met reuzespataders bij wie een "curandero" (traditionele genezer) "celgenezende vloeistoffen" ingespoten had met acupunctuurnaaldjes met nu een uitgebreide onderhuidse en zelfs gevaarlijke infectie; een grootmoeder van 89 jaar die nu toch wel serieus achteruitgegaan is; het kindje met het metabool syndroom waarvoor we hopen dat ze nu toch van het Ministerie van Volksgezondheid toch aangepaste voeding zal krijgen; een jongen met schizofrenie bij wie een maandelijks inspuiting moet geplaatst worden; een meisje van 16, zwanger en de papa, allé ja... is 14, enzovoort... Hier thuis dan ook nog het kindje van Stefanie gezien want zijn oor zit dubbel, hoogst waarschijnlijk door één of andere beet, wel grappig want het was precies het olifantje "dumbo", en dan ook nog draadjes uit de vingers gehaald bij een jongen die hier in onze straat woont: moet er nog zand zijn ???

Nu nog een beetje papieren in orde brengen en ik denk dat we dan onze nachtrust wel zullen verdiend hebben.

zondag 3 maart: 'des Guten zufiel????'

Jullie kennen heel zeker nog uit 'den tijd van voor den oorlog' de periode 'vroegere erw-tjes' en de 'suikerbonen' (het vroegere Vlaanderenland!!!!)...Hier kennen we de

Wel en Wee (7)

'maïskes', verser dan vers!!!

Dé "maïsweek". We kregen vorige week zaterdag ook maïskes, een grote aardappeltzak vol (zo één voor 50 kg aardappelen), en zondag nog één en deze avond brachten vrienden van Saulo er nog één. We aten elke dag maïs, iedere keer onder een andere vorm: geroosterde maïs met boter en zout en witte kaas, crèmesoep van gemalen en gezeefde maïs met rode paprikastukjes, gekookte maïs met van dat lekker gebakken varkensvlees, Chileense maïstaart met een vulling van gehakt en rozijntjes en olijven... En morgen zullen we dus "humitas" maken: soort maïs-cakeskes die gestoomd worden in het maïsblad, lekker, maar. Nu ben ik pompaf... en hoop deze nacht goed te slapen om morgen weer fris verder te werken. En dan gaan we eventueel nog naar een markt in het zuiden van Quito, waar ook diertjes verkocht worden. We zijn op zoek naar twee schaapkes die het gras mogen afeten. Zo hopen we dat Saulo wat minder werk zal hebben om het gras af te maaien rond de fruitbomen.

En...we zijn "terug van weggeweest"... zonder schaapkes, maar wel met veel fruit en groenten, neen...géééééén maïskes, en ook plantjes voor de moestuin. De "schapenmarkt" blijkt op een andere plek en de donderdagmorgen te zijn. Te herdoen dus. Ikzelf jeunde me op de markt, een beetje vergelijkbaar met die van Saquisilí, maar dan wel meer mestiezen en echt in de stad, dus minder vrachtwagentjes overal tussen en rond. Ongelooflijk ook hoe sterk de mensenmagen moeten zijn want als je de hygiëne enigszins in acht neemt dan scoort men hier zeker onvoldoende. Maar het was mooi, vol kleuren en geuren, zeker over te doen.

maandag 5 maart

hier is het schoon weer, dit na een tweetal maanden regen en koude. Gisteren zagen we voor de eerste keer de Cayambe weer: een mooie horizon met goed afgetekende bergen en mooie wolkskes. Ik heb gisterenavond vijf kilo pruimkes "ontsteend" met

zicht op de zonsondergang, goed voor veel potjes confituur, reserve voor deze zomer. Ik ben de confituur nu aan het koken en het resultaat belooft: mooie goudgele pruimenconfituur... de zon straalt erin. Vandaag hier weer een drukke consultatiedag achter de rug met toch altijd wel één of meer uitschieters. Deze keer kwam een jongeman op consultatie. Ik kende hem al van vroeger, toen hij zijn vrouw bracht die bij een ongeval met hun moto een beenbreuk was opgelopen. Deze keer was hij aan de beurt geweest, drie maanden geleden. Maar hij kwam er veel slechter van af: een hersenletsel, een maand op intensieve zorgen en een heel lelijke onderbeenbreuk, die niet wil genezen en helemaal besmet is: "chronische osteomyelitis" heet zoiets. "Of ik hem wilde verzorgen?", luidde het. Ik verschoot me een ongeluk: hij is zeker 15 kg vermagerd, lijkbleek, praat niet klaar. "Gisteren is er een grote klonter bloed en veel vocht uit de middelste wonde gekomen". Hij duwde op de wonde en er kwam inderdaad wat vocht uit. Het bot zit bloot. Hij heeft nu en dan koorts en dan weer rillingen echt helemaal niet goed. Na anderhalve maand in het ziekenhuis zijn ze "op eigen verantwoordelijkheid" vertrokken. Ze verzorgden de wonde met platgestampte kruiden en zalfkes van de natuurwinkel. "De wonde is al veel kleiner geworden", zei zijn moeder. Maar vanbinnen zit het allemaal vol microben. Of dit nog goed komt ??? Ik heb geprobeerd uit te leggen dat we hier toch echt wel de hulp van de orthopedist nodig hebben.: dat de microbes in het bot en misschien ondertussen ook in zijn bloed zitten, dat de metalen plaatjes misschien wel de oorzaak van de infectie zijn. We maakten een afspraak bij een orthopedist in het ziekenhuis waar Kathy ook werkt. Ik hoop dat ze zullen gaan en dat een ambulante behandeling mogelijk is want van hospitalisatie willen ze helemaal niet meer weten.

Inge

Het verhaal van Mayra en Alex (I)

TRIEST NIEUWS:

Dag allemaal,

Deze keer heb ik het zo lang mogelijk uitgesteld om te schrijven. We zijn het nieuwe jaar immers niet goed gestart.

23 januari was hier een inrieste dag. Het kindje van Mayra is gestorven.

Die avond schreef ik het volgende naar papa en mama:

"Heb niet veel courage meer over om veel te schrijven. Het kindje van Mayra is gestorven, waarschijnlijk gisterenavond al. Zijn grootvader vond het deze morgen dood in zijn bedje, waarschijnlijk gestikt tussen de kussentjes en dekentjes. Niemand heeft schuld, dat is zeker. Alom verdriet en onmacht en ook de vraag "wat wilde het leven van dit kind ons zeggen". Ik hoopte en wenste hem een gelukkig leven toe maar vergat erbij te schrijven dat het ook "lang" mocht zijn. "Gelukkig" is hij zeker geweest, van in de buik tot nu. Het kerstverhaal is afgelopen... of misschien toch niet... want wat allemaal gebeurde was heel mooi en maakte ons rijker.

't Was echt moeilijk voor iedereen, in eerste instantie voor Mayra. Ze hilde heel erg en was wanhopig. Keek me telkens met een beetje hoop aan alsof ze me vroeg of ik het kindje opnieuw kon doen leven.

En naast het verdriet blijven twee situaties toch erg beklijven: de rechtszaak en de heisa daarrond en twee: de vraag naar zin'volheid van deze moederschap.

De rechtszaak omtrent de verkrachting van Mayra is nog lopende of moet ik zeggen... "in beraad". Een deel van een hoge stapel processen die toch nooit zullen afgewerkt worden. We waren dus verplicht de politie te verwittigen over de onverwachte dood van het kind. Indien omtrent de doodsoorzaak niet voldoende "objectieve" gegevens ter beschikking zouden zijn, zou dit overlijden ooit wel eens gebruikt kunnen worden tegen de papa van Mayra en tegen Mayra zelf.

Dus werd de gerechtelijke politie verwittigd. Die mensen deden respectvol hun werk. Vroegen me ook mijn hypothese omtrent de doodsoorzaak. Het was duidelijk te zien aan het kindje dat het al verschillende uren overleden was en dat het al die tijd op zijn buikje gelegen had. Volgens mij was het al rond middernacht overleden, waarschijnlijk gestikt in de dekentjes nadat Mayra het op zijn buikje te slapen gelegd en goed toegedekt had. Die avond was de papa van Mayra niet thuis. Een buurman had hem gevraagd een timmermansklus op te knappen. Toen hij thuiskwam was alles stil. Hij warmde nog een flesje melk op en hield het bij zich tegen dat het kindje wakker zou worden. Toen ging hij ook slapen. Mayra maakte me duidelijk dat het kindje even geweend had maar dan niet meer.

Maar samen met de politie was ook de pers meegekomen. We waren in Tapori. Uit respect voor de familie legde niemand verklaringen af. Men wist immers al op voorhand - en daarom hadden we gedurende de zwangerschap al de hele tijd onze voorzorgen genomen - dat "nieuws over de verkrachting" grote sensatie en schandaal teweeg zou brengen. De dood van dit kindje nu nog meer.

Twee televisiekanaalen respecteerden onze vraag om dit gebeuren niet in het nieuws te brengen maar een derde kanaal niet. Die dachten dat ze "het nieuws van de dag" gevonden hadden en dat wij, aangezien we zelf geen enkele verklaring wilden afleggen, zeker iets te verbergen hadden. Dus, kwam 's middags en 's avonds en ook 's anderendaags nog twee keer in het nieuws dat in het dagverblijf van Tapori een kindje overleden was, "door verwaarlozing en slechte zorgen".

Naast ons verdriet waren we ook boos, verontwaardigd en voelden ons machteloos. Maar we voelden ons ondersteund door de reactie van de mensen in Pomasqui en omstreken. Niemand geloofde hen.

Het verhaal van Mayra en Alex (2)

De vraag is dus: “Wat is het nut van dergelijke sensatiepers ? Wat was hun bedoeling ? Welke (menselijke) behoefte hoopten ze hiermee te vervullen ? “

Het Ministerie van Sociale Zaken, waar Taporí legaal is ingeschreven als v.z.w., en ook het Nationaal Instituut voor Kind en Familie, gelijkaardig aan Kind en Gezien waar het dagverblijf van Taporí onder valt, “overvielen” ’s anderendaags Taporí: “onverwachte inspectie en mogelijke sluiting van het centrum gezien de gebeurtenissen”, luidde het.

We hadden ondertussen al een “comuniqué” klaargemaakt. Kopie van de overlijdensakte, waarin het uur en de oorzaak van overlijden mijn vermoeden bevestigden, hadden we ook. Tal van sms’jes, telefoons over en weer, vanaf 6.15 uur ’s morgens, en tal van getuigenissen toonden aan dat het “nieuws” in dit televisiekanaal een grote leugen was. Alle machtsvertoon en voorgaande “bedreigingen” werden al gauw ingetrokken. Enkele mensen dropen af en anderen “voelden met ons mee”. We kregen achteraf een uiterst positief in plaats van negatief rapport toegestuurd.

Mayra zelf blijft vragend kijken. Sinds de geboorte van Alex begon ze meer te praten en zocht ze zelf veel meer contact met andere mensen. Voordien was ze heel schuchter en teruggetrokken. Sinds de geboorte van Alex was ze niet meer alleen “Mayra, dat meisje met intellectuele handicap”, maar ook “Mayra, de mama van Alex”. Hierdoor zochten

Het verhaal van Mayra en Alex (3)

mensen zelf veel meer contact met haar dan tevoren. Zo “verminderde” haar handicap misschien zelfs. Nu beleeft ze haar verdriet op haar manier: kijken naar een foto, het bijhouden van een doekje en een pluche beertje, vanbinnen evenveel verdriet als gelijk wie anders.

Sommige mensen voelen intens verdriet, zonder hierbij enige schuld te geven aan iemand. Ikzelf voeg me bij die groep. Andere mensen kijken eerder meewarig, hebben medelijden en zeggen: “Dat dit hen allemaal moet overkomen. Ze is al gehandicapt. Maar misschien is het zo het best. Ze zal het toch allemaal niet echt beseffen”.

En nog anderen denken en spreken soms ook uit... dat hier toch echt wel sprake is van “ernstige verwaarlozing en nalatigheid”.

Vooraf bij deze laatste bedenking voel ik me onzeker en word ik zelfs kwaad. Toch blijf ik proberen om de mening van iedereen te respecteren. Iedereen heeft immers het recht en misschien ook zelfs de argumenten om zijn of haar eigen mening te formuleren. Maar het doet me ook twifelen: Wie heeft het aan het rechte eind? En hoe moet het nu verder?

Inderdaad, het leven van Mayra en haar familie lijkt misschien een puinhoop, net als hun huisje. Maar was en is het misschien ook niet zo bij Margarita? Ooit zei ze het zelf, toen ik bij haar op bezoek was en haar huisje één grote vuilnisbelt leek: “In mijn hoofd is het een even grote puinhoop als mijn huisje”. Levensgebeurtenissen tekenen mensen, mensen soms van goede wil en met veel capaciteiten. Maar het kan dat gebeurtenissen zo ingrijpend zijn... dat mensen getekend blijven voor het leven en dat het moeilijk is of lijkt om nog enige structuur, vaste waarden en fundamenten uit te bouwen.

Maar één ding is soms zeker en duidelijk: ze zien elkaar graag en vechten voor mekaar. In al hun miserie zijn ze tesamen: Margarita nu met haar vier kinderen en don Jose met Mayra en Norma, en nog zovele anderen.....

En wij, wij mogen ze niet laten vallen!

Misschien vragen ze ons in eerste instantie om hen gewoon graag te zien en binnen onze mogelijkheden nabij te zijn en te helpen zorgen. Bij deze hoort een oprechte dankjewel aan iedereen die op de één of andere manier zijn of haar steentje bijdroeg.

Dit alles was voor mij opnieuw een les in nederigheid en aanvaarden: We kunnen verre van alles, we hebben zo weinig in handen en we begrijpen zo weinig van alles wat hier op onze wereld gebeurt. Maar tegelijkertijd blijft het een grote les in liefde en dankbaarheid, want al was het leven van Alex zo kort, het is heel goed en mooi geweest, zo mooi als het maar kon.

Ik zal zijn lach en eerste geluidjes nooit vergeten.

Inge, 2 maart 2012

Het financieel jaarverslag (I)

Een woordje uitleg bij het financieel verslag 2011 en begroting 2012

2011 werd in Taporí niet zo'n goed jaar wat de interne boekhouding betreft. Nochtans lijkt dat op het eerst zicht misschien niet zo, want de totale uitgegeven bedrag is ongeveer wat gepland was in de begroting. Nochtans zitten enkele addertjes in het gras.

samenvatting 2011	Gepland In USD	Gerealiseerd in USD
totale uitgaven	129.500,00	130.686,19
autofinanciering	46.410,00	32.899,81
procent autofinanciering tov totale uitgaven	36%	25%
steun vanuit België	84.770,00	88.114,38
	65%	67%
negatieve balans		9.672,00

De autofinanciering bedraagt veel minder dan voorzien werd. De voornaamste reden hiervoor ligt niet zozeer bij de dagdagelijkse werking, maar wel bij het busje. Maar het onmiddellijk in dienst nemen van een chauffeur aan een vast basisloon, zonder dat er eigenlijk genoeg "betaalde ritten" verzekerd waren, en enkele serieuze onkosten zorgden ervoor dat de balans negatief was. We hoopten op 3000 usd winst, maar maakten 4393 usd verlies...

Het busje op zich zorgde wel voor "andere winst"... want enkele mensen die niet (meer) naar de revalidatie konden komen omdat er geen transport beschikbaar of betaalbaar was, kwamen nu wel. En de kinderen van het dagverblijf werden thuis afgehaald en teruggebracht, soms langs aardewegen met veel putten... De busje was hier echter blijkbaar niet voor gemaakt en enkele onderdelen raakten snel kapot. Die financiële weerslag doet ons nu wel nadenken over hoe dit in 2012 verder moet. Hopelijk komen er meer opdrachten, verandert het contract met de chauffeur gauw (in maart, nadat één jaar is afgelopen) en worden de wegen in en rond Pomasqui goed hersteld of verder aangelegd.

Daarenboven werd het uitwerken en verderwerken aan het projectvoorstel dat we wilden indienen bij het Ecuadoraanse Ministerie van Sociale Zaken almaal uitgesteld en kon hiervoor vorig jaar geen financiering gevonden worden. Zo werd een kans van ongeveer 10.000,00 usd verkeken... waarvoor ik serieus boos geweest ben in Taporí, zoals jullie konden lezen in de Vogel van Papier van december..

Om deze grote kloof te dichten werd veel energie gestopt in het organiseren van twee solidariteitsfestivals, waarbij gelukkig redelijk winst gemaakt werd. Er werd ook gesnoeid in "niet verplichte uitgaven", voornamelijk investerings- en materiaalkosten... wat eigenlijk geen goede oplossing is. Op basis van aanvaarde projectvoorstellen konden gelukkig toch enkele hoognodige en nuttige apparaten aangekocht worden: een electrocoagulator voor de consultatie, een audiometrietoeel dat gebruikt wordt door de logopediste en ongelooflijk veel dienst doet, en een nieuwe copiemachine. De voorgaande copiemachine, gekregen van de missiewerking van de Parochie Moorseele, was ondertussen meer dan 12 jaar oud en had echt haar dienst bewezen.

Maar toch waren deze besparingsmaatregelen niet voldoende. Eind december kwam Cristina 9.672,00 usd tekort om lonen en enkele andere maandelijkse verplichtingen uit te betalen... Voor de eerste keer heb ik voet bij stuk gehouden en vroeg niet aan papa om een extra overschrijving vanuit België uit te voeren. Op die manier zou immers onze reserve voor het volgende jaar aangesproken

Het volledige jaarverslag met alle cijfers is terug te vinden op <http://vogelvanpapier.fastmail.fm/>

worden. Ik bleef hameren op de lokale verantwoordelijkheid. Vele mensen waren perplex en sommigen ook boos... op mij, op zichzelf, op iedereen... Maar ik bleef erbij: de oplossing moest hier in Ecuador gevonden worden...

Eén oplossing was de ecuadoraanse “schuldenberg” aanpakken. Blijkt dat gedurende al die jaren voor iets meer dan 5.000,00 usd aan schulden opgestapeld werd door patiënten en mensen die naar de revalidatie komen. Meestal gaat het om kleine bedragen, vb. 2 usd, 5 usd of 10 usd, maar soms ook om grotere bedragen, zelfs tot 150 usd. Een lijst van alle “schuldenaars” werd opgemaakt en een plan om dit aan te pakken werd uitgetekend. Let wel: alleen de mensen van wie we weten dat ze zouden kunnen betalen werden in die lijst opgenomen. Sommige schulden werden ook “kwijtgescholden”, omdat mensen soms van de regen in de drop terecht komen of omdat een gezondheids- of handicapsituatie alsmar meer gewicht legt op de gezins-portemonnee.

Al vanaf de eerste aanmaning kwamen mensen vaak met beschaamde kaken vlug betalen of afspreken hoe ze “op de kortste keren” het verschuldigd bedrag zouden afbetalen. Op die manier werd tot eind februari al meer dan 2.000,00 usd geïnd. Er werd overeengekomen dat eind maart een eerste balans zou opgemaakt worden, het ingezamelde geld proportioneel zou uitbetaald worden aan iedere werknemer van Taporí en naargelang het bestaande tekort verdere ideeën eventueel zouden uitgewerkt worden. Een vervelende situatie... die echter een gedeelde verantwoordelijkheid geeft.

Verder kan je in het financieel verslag zien dat enkele geplande uitgaven, vooral ivm lonen, uiteindelijk minder waren dan voorzien. Sandra, onze tandartse, en Kathy, mijn collega huisarts, kregen elk een baby. Aangezien iedereen in Taporí ook sociaal verzekerd is, betaalt de sociale zekerheid gedurende die periode het zwangerschapsverlof uit. En gezien enkele voorgaande negatieve ervaringen met vervangende artsen, besloten we deze periodes zelf te overbruggen. Ikzelf deed tijdens het verlof van Kathy een dag meer consultatie en Kathy en Sandra namen zelf maar acht weken van de 12 waarop ze recht hadden.

Ikzelf was uiteindelijk ook meer afwezig dan gepland, drie en een halve maand, o.a. door de onverwachte cursus in Amsterdam in november-december. Ik word in Taporí betaald per “gewerkt uur”, vandaar dat de totale uitgave wat mijn loon betreft minder was dan voorzien. Ik verminderde bewust ook het aantal uren dat ik besteed aan het coördinatiewerk in Taporí, dit om voldoende tijd te hebben voor het onderzoeksproject.

Het doorgeven van coördinatie en verantwoordelijkheid blijft echter nog steeds een moeilijk punt, zoals je ook kan zien binnen het revalidatieluwik. Ximena zou normaalgezien anderhalve dag per week spenderen aan coördinatiewerk, wat o.a. projectfinanciering inhoudt. Gemiddeld besteedde ze echter slechts vijf uur per week aan dit nochtans belangrijke aspect. Op de algemene vergadering op 27 december zei ze: “Ik werk veel liever met de jongeren in het atelier, dan aan administratieve taken. Maar ik begin toch “mijnen draai” te vinden en besef dat het belangrijk is. De laatste maanden gaat het al veel beter dan tevoren. In 2012 wil ik echt mijn best doen om ook hieraan voldoende tijd te besteden”.

Voor die moeilijkheden ivm doorgeven van coördinatiewerk en verantwoordelijkheden kunnen verschillende redenen aangehaald worden, zowel bij mezelf als bij de mensen in Taporí en in Ecuador in het algemeen: Zelf ben ik veeleisend en wil dat alles tot in de puntjes verzorgd is. En het systematisch en logisch denken en plannen wordt ons in Europa met de paplepel meegegeven. Hier kregen de men-

Het financieel jaarverslag (2)

sen vaak weinig kansen om verantwoordelijkheden op te nemen en zorgt dit voor weerstand en schrik eenmaal het zover komt. Daarenboven krijgen “tierlantijntjes” veel aandacht vooraleer men “to the point” komt. “In krullekes denken”, noem ik dat soms... Nu goed, ook dat heeft zijn voordeel... de kwestie is overeen komen en vooruit geraken... soms zenuwslopend... maar in ieder geval ook heel boeiend.

Verdere verschillen die je kan opmerken tussen wat gepland was en wat gerealiseerd werd hebben eerder te maken met praktische regelingen en veranderingen dan met moeilijkheden. Zo was ik vb. vergeten om in het begrotingsvakje van de lijn 106/1/1 het loon van Victor Hugo, de ergotherapeut die zorgt voor de technische hulpmiddelen bij kinderen met een handicap, op te tellen. Voor dit project waren er overigens minder uitgaven omdat weinig nieuw materiaal aangekocht moest worden. Er werd gewerkt met wat voorhanden was en we kregen ook hout cadeau van een lokale timmerman. Dat kon goed gebruikt worden voor het maken van allerlei stoeltjes.

Vanaf 2012 wordt het loon van Paola, de orthopedagoge, helemaal opgenomen binnen het revalidatieluik. Tot 2011 werd een deel daarvan opgenomen binnen “psychologie” omdat zij tot dan toe ook een aantal kinderen “zonder handicap” zag. Eerder dan een praktische regeling, gaat het hier misschien ook wel om een “ideologische” aanpassing. Mede door het nadenken en leren binnen het kader van het onderzoekswerk, zullen we een poging ondernemen om minder “dichotomisch” te denken (waarbij de wereld opgesplitst wordt in “mensen met een handicap” en “mensen zonder handicap”) en meer “inclusief” te denken (waarbij de wereld bestaat uit één grote groep heel diverse mensen). Dit denken moet dan ook omgezet worden in handelen en kan ook blijken uit onze “structuur”. Dit proces is een nog veel grotere opdracht dan de overdracht van coördinatie en verantwoordelijkheden... Er is dus nog een lange weg te gaan...

Je kan ook zien dat in de lijn 106/4/1, “continue vorming binnen revalidatie”, geen begroting voorzien is voor 2012. Dit werd opgenomen in de lijn 109/1, ook weer ten voordele van de “eenvormigheid”.

Susanna, verre familie van Rosita, kwam met haar man en twee kleine kinderen in het conciërgewijsje wonen. Zij waren al een tijdje werkzoekende en misschien zelfs een beetje “op den dool”. Ze waren ongelooflijk blij met ons aanbod en nu, na zes maanden, kunnen we alleen maar wederzijds tevreden zijn met deze beslissing.

En in het winkeltje kwamen Norma en Mayra werken ipv Isabel die wel actief blijft binnen Taporì maar voor een andere job heeft gekozen. Eigenlijk kan je het denken en doen en laten van Norma een beetje vergelijken met dat van Margarita: vol goede bedoelingen, vaak veel ideeën, maar weinig of geen structuur, veel schulden, en daarenboven nog veel onverwachte en trieste gebeurtenissen. Soms lijkt het vechten tegen de bierkaai, want wat gezegd en geopperd wordt blijft vaak niet bekliven. Vaak zijn de tienuurtjes dus niet op tijd klaar, zijn er geen versnaperingen klaar voor de patiënten of is iets niet zo lekker klaargemaakt. De vraag is dan: Waar en van wie zouden ze dit geleerd hebben? Ze groeiden immers alleen in hun “huisje” op.

Het winkeltje draait voor het ogenblik dus nogal vierkant of moet ik zeggen “achthoekig”. Tot nog toe betaalde Isabel elke maand 100 usd aan Taporì, als een soort “huur” voor dit winkeltje. Wat ze verder verdiende was voor haar. Maar nu maken Norma en Mayra nog maar nauwelijks winst en kan de huur (nog) niet betaald worden. Daardoor is ook hier de autofinanciering minder dan voorzien. Maar dat geeft niet: het winkeltje is voor hen een (leer)kans en weldra zullen we

Het volledige jaarverslag met alle cijfers is terug te vinden op <http://vogelvanpapier.fastmail.fm/>

verdeling uitgaven	gepland voor 2011	gerealiseerd in 2011	gepland voor 2012
administratie en coördinatiekosten	22.711,00	19.992,17	24.254,00
	18%	15%	17%
loonkost	87.639,00	86.489,98	92.312,00
	68%	66%	64%
investering	2.800,00	3.439,04	14.200,00
	2%	3%	10%
vorming en onderzoek	2;900,00	1.457,00	2.250,00
	2%	1%	2%
Dagdagelijkse werking (werkmateriaal, caritas en medisch fonds, werkingstoelatingen, bank- en notariskosten, en jammer genoeg dit keer ook het busje)	13.450,00	19.308,00	11.550,00
	10%	15%	8%

vanuit dit winkeltje het Salinerito-projectje opstarten. Sinds vorige week zijn hier de ouders van Daniela, een meisje met hersenverlamming dat naar het dagcentrum komt, in ingestapt. Zij heten German en Silvana. Ik vertel in volgende vogel van papier wel meer over dit projectje. Maar wat hier belangrijk is, is dat ook zij heel dicht betrokken waren bij alles wat Mayra overkwam. De bedoeling is dat zij nu Norma en Mayra meebetrekken in het productieproces en verkoop van producten binnen het Salineritoproject en dat het winkeltje er metertijd een gezond en goedge draaiend onderdeel van wordt. Dat ziet er echt heel mooi uit.

Samengevat kunnen we dus zeggen dat 2011 “financieel onrustig” was maar dat fouten erkend werden en dat groei- en leerkansen aangenomen werden. Ik voel mezelf niet zo goed bij al mijn boosheid en hardnekkige standvastigheid van vorig jaar maar ik hoop dat dit tot een gezondere situatie leidt en dat dit voor iedereen een groeiproces mag zijn.

De proportionele verdeling van het totale bedrag over verschillende onderstaande luiken blijft ongeveer constant in vergelijking met voorbijaande jaren.

In 2012 zal hier wel een lichte verschuiving plaatsvinden aangezien een behoorlijke som zal “geïnvesteed” worden in het Salineritoproject. Van de geplande 90.000,00 usd die dit jaar uit België komen, zal 10.000,00 usd besteed worden aan dit project, waardoor het procent van dit aandeel proportioneel verhoogt. Hopelijk helpt deze investering ons dan ook om het aandeel “lokale financiering” op te krikken en jaarlijks te verzekeren. In 2012 doen we ook ons uiterste best om het aandeel “dagdagelijkse werking” weer op een redelijk peil te brengen. Het globaal overzicht van de begroting 2012 ziet er als volgt uit:

gepland voor 2012	
totale uitgaven	144.566,00
autofinanciering	38.625,00
% autofinanciering	27%
steun uit België	90.000,00
% steun uit België	62%
nieuwe bronnen (MIES, IESS)	15.941,00
% nieuwe bronnen	11%

Na de koude douche van vorig jaar wordt er nu meer tijd geïnvesteed in het uitwerken van lokale projecten. Het projectvoorstel dat we zullen indienen bij het Ministerie van Sociale Zaken is bijna klaar. En één dezer dagen zullen Carmita en ik ook langsgaan bij het officiële (en enige) sociale zekerheidssysteem (IESS) om na te vragen wat wij moeten doen zodat IESS aan ons rechtstreeks de revalidatiekosten van kinderen met een handicap, wier ouders sociaal verze-

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
nieuw emailadres vanaf juni 2011
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en oudere vogels op het net: <http://vogelvanpapier.fastmail.fm/>

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 € verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)